

1. A mi szí - vünk csak te - hoz - zád,
Ó - haj - to - zik, hí - ve - id - nek

Jé - zus, Is - ten Bá - rá - nya,
drá - ga fé - nyes a - ra - nya,

Mert ha - lá - lunk meg - ron - tó - ja,

Ö - rök é - let - nek a - dó - ja

Vagy e - gye - dül, Krisz - tu - sunk,

Üd - vö - zít - ő Jé - zu - sunk.

2. Csudálkozván nézi elménk Atyádnak nagy szerelmét,
Álmélkodván is szemléli hozzánk való jó kedvét,
Melyet abban megmutatott, Hogy minékünk téged adott;
Azért, édes Krisztusunk, Vagy szerelmes Jézusunk.
3. Szegény bűnös embereknek üdvösséges reménye,
Benned hívóknak öröme, boldogsága, szépsége:
Jövel, jövel hozzánk, kérünk, Mindenkoron légy mivélünk,
Mert csak te vagy Krisztusunk És kegyelmes Jézusunk.

4. Reád bizzuk mi magunkat itt, ez árnyékvilágban,
Üdvözítő szeretettel könyörülj fiaidon.
Légy vezérünk, oltalmazónk, Kegyes mesterünk, tanítónk,
Édes Atyánk, Krisztusunk, Gondviselő Jézusunk.
5. Erősítsd bennünk hitünket, üdvösségünk eszközét,
Vesd tengerbe bűneinket, kerüljük pokol tüzét.
Így mi halálunk óráján, Életünknek végső táján,
Lelkünket, ó, Krisztusunk, Vedd kezedbe Jézusunk.
6. Nincsen nekünk itt e földön maradandó városunk,
Hanem repeső elmével jövődöt óhajtozunk,
Ott sok ezer angyalokkal, Téged áldunk szent Atyáddal:
Méltó vagy, ó, Krisztusunk, Erre, édes Jézusunk.
7. Hozzád hajtjuk csak fejünket, ó, mi édes Megváltónk,
Koporsónkba ha beszállunk, ott is légy gyámolítónk.
Benned édesen aluszunk, Eljöveteledig nyugszunk,
És örökké, Krisztusunk, Véled élünk, Jézusunk.
8. Zörgetőknek megnyitvatik kegyelemnek ajtaja;
Megígérte az Úr Jézus, hogy kérésünk megadja.
Jövel, Jézus, és ne késsél, Már mellőlünk el ne térjél:
Üdvözíts, ó, Krisztusunk, Mi kegyelmes Jézusunk!

» *Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.* (Zsid 13,14)